

Ох і тихо...

Наче вимкнули звук.

Через напружене, тремке безголосся небо здавалося яскравим і виразним. Ні хмарки, ні шелесту вітру — жодного звуку. Світ завмер, став примарним.

Каве переступила з ноги на ногу.

Спокій неба вбивав. Мовчання людей, що зібралися коло старезного пагорба на кам'яній горі. А ще — власний страх. Ніколи не було так страшно. Чи було? Ледь уловимий сплеск давнього, призабутого спогаду промайнув у думках, але миттю зник.

Тихо...

І раптом — ніби корчі пробігли по пагорбу. Земля випнулася грудням, скелясті острівці розітнулися тріщинами, посипались кам'яні уламки — оголився віковий сланець. Від гнівного рику здригнулися гірські глибини; разом із ним тріщали стовбури дерев біля підніжжя — деякі, стогнучи, валилися набік, здіймаючи листя і простягаючи до неба дебеле, вузлувате коріння.

Спливали довгі секунди. Здавалося, все скінчилося і катаклізм більше не повториться. Люди, які застигли на підході до пагорба, помалу заворушилися, найсміливіші обережно посунули вгору, до місця руйнування.

І тоді гора знов ожила. Покотилися вниз валуни, обсипаючись кам'яним кришивом, задрижала стривожена земля, знову застугоніли дерева. Птаство, сполохане з гнізд, метушливо креслило в повітрі безладні траскторії, його галас злився в один тривожний гул.

Аж ось прорізався перший гострий шип. За ним другий, третій — здавалося, гірський хребет вирішив наїжачитися частоколом списів проти непроханих гостей.

— Потвора!!! — скрикнув хтось. — Це ж потвора!

Земля й далі трощилася, розлітаючись величезними товщами, упереміш із розколотими брилами сланцю та піщанику. Кістяк пагорба дедалі дужче оголювався. Сонячне проміння першим прорвалося до таємниці потривоженої гори: переливаючись барвистими струмочками, перед очима глядачів небаченого дійства замерехтіли золоті, чорні та яскраво-смагдавові лусочки.

Раз! Наче вихор, пробилося темне, у бурозелених плямах, велетенське крило завбільшки з невеличке футбольне поле. Два! Посипалася земля — і величезних крил стало двоє. Змах, ще один, і ще — на людей ринув буревій. Найкмітливіші встигли міцно обхопити вцілілі стовбури дерев, а решту так і понесло шкереберть по луговій траві.

Та ось крила завмерли і плавно лягли з боків чудовиська, утворюючи найбільший у світі похідний намет. З-під громаддя кам'яних уламків виринула велетенська, схожа на величезну повітряну кулю голова: на людей вирячилася пара яскраво-червоних очиськ, у кожному з них

ніби палало вогнище. На морді були два довгих вуса під ніздзями-колодзями. На диво, погляд потвори здавався свідомим. Принаймні чудовисько роззиралося невдоволено й водночас зацікавлено.

Почулися здивовані крики, блиснув якийсь спалах: хтось згадав, що вмів чаклувати. Потвора сердито рикнула і повернула в той бік величезну голову. І знову коротко рикнула, але вже з іншого приводу: до чудовиська бігла маленька дівоча постать. Лише метрів за десять від невдоволеної вусатої морди дівчина зупинилася.

Від реву здригнулись околиці, і бідолашна відьма, що напевно була навіжена, — відсахнулася назад і, перечепившись через довгий уламок кам'яної брили, впала.

— Лю-у-уди!!! Знову ці лю-у-уди! — раптом простогнало чудовисько. — Як же ви мені осточортіли, лю-у-уди!

Дівчина скрикнула, але по-справжньому злякатися їй не дали: чудовисько підхопило її за талію й обережно, але чітко затиснувши між гострими, як шабляки, пазурами, хутко перекинуло собі на спину.

А відьма, оклигавши після першого шоку, допитливо розглядала потвору, так би мовити, згори, користуючись недоступною для решти перевагою. Напровсяк вона обхопила один із шипів ногами, слушно вважаючи, що так вести перемовини з дуже невдоволеним драконом буде надійніше. І справді, голова підвелася до дівчини — очі в потвори, як виявилось, були заплющені.

— Коли три символи зйдуться в Колі Сили, — стиха просичав дракон, — тричі

плюнь через ліве плече. І дивись ні в кого не влуч — дурно проклянеш. Затямила? Все, побалакали.

Відьма кивнула і щойно відкрила було рота, аби хоч слово сказати, як полетіла додолу, грубо скинута потворою. Недовго думаючи, вона підхопилася й помчала назад.

І саме вчасно! Чудовисько протяжливо заревло, змітаючи останні рештки вікового земляного сховку, і, кілька разів бурхливо змахнувши, поволі піднялося над землею.

Унизу загорлали, замигтіли безладні спалахи та вибухи — юрба, побачивши, що потвора летить геть, набралася хоробрості: чаклуни задіяли весь магічний арсенал. Але було пізно: чудовисько ревнуло на прощання, іще раз люто, зловтішно змахнуло велетенськими крилами і зникло між білих перин хмаровиння.

РОЗДІЛ 1

КАВЕ

У залі бібліотеки панувала сонна сутінь.

Із низької склепінчастої стелі звисали електричні світильники у вигляді кованих кажанів, розганяючи пітьму в проходах між книжковими стелажми. На прямокутних дощаних столах тьмяно мерехтіли монітори вимкнених комп'ютерів і кадили, догораючи після вечірніх занять, недопалки у високих свічниках. За крайнім столом бовваніла темна постать — вряди-годи чувся легкий шерех від гортання сторінок — якийсь пізній відвідувач читав на самоті.

Легка тінь ковзнула між книжковими полицями: кам'яна мозаїка підлоги скрадала обережні відьмині кроки. Ця відвідувачка напевно боялася потрапити комусь на очі: іноді вона зупинялася, сторожко прислухаючись.

Заскреготіли засуви — десь відчинилися і зараз же захряснулись двері. За вікном злякано пугукнув пугач, його тінь на хвилю вкрила жовте кружало місяця. І враз, ніби йому навздогін, шугнула згряя кажанів. Годинник над вхідними дверима у вигляді замку з тризубими вежами обабіч, зненацька здригнувся і діловито пробив північ.

Нарешті відьма досягла мети своєї маленької таємної подорожі. Зупинившись під яскравим мідним бра у вигляді птаха, що огортає крилами кудю, вона скинула каптур, відкриваючи молоде, вродливе личко.

Дівчина витягнула шию, придивляючись до того самого чоловіка, що вирішив почитати перед сном. Його скоцюрблена постать майже ховалась за величезною купою фоліантів, а сам він захопився читанням старої, геть пошарпаної книги.

— Ось де ховається цей гад, — стиха проказала відьма.

— Чому ти стежиш за Патриком, Каве?

Здригнувшись із несподіванки, «шпигунка» аж підскочила і рвучко обернулася.

Еріс! А вона що тут робить? Як дізналася?! Адже Каве так старалася непомітно вислизнути зі своєї кімнати — і от тобі й на... Звісно, тільки ця шельма зі своєю неймовірною прозорливістю могла вистежити її... От халепа!

Це справді була Еріс: чорнява, коротко стрижена відьма з вузьким обличчям-сердечком

і видовженими карими очима. Нещодавно їй виповнилося двадцять два, але через худорлявість і невисокий зріст її часто сприймали за підлітка. Втім, помилкове враження тануло, як дим, щойно Еріс починала говорити своїм сухим, владним голосом.

— І все-таки навіщо ти стежиш за цим чаклуном, га? — суворо повторила вона з прихованою цікавістю.

— У мене до нього розмова, без свідків, — роздратовано відповіла Каве. Вона була вища на зріст та й взагалі являла собою цілковиту протилежність Еріс: бліда шкіра, золотаве волосся, зібране на потилиці у хвіст, і насторожені світло-зелені очі з якоюсь прихованою журбою.

Ось Каве глибоко зітхнула, ніби готувалася до стрибка, і її обличчя сповнилося твердої рішучості.

— Мені треба поговорити з цим... чаклуном.

— Я знаю, Патрик часом необережний у висловлюваннях, — тихо сказала Еріс, — але я б не радила зв'язуватись. Нащо тобі такий суперник? Ти ж зібралася битися з ним?

Каве невдоволено примружилася.

— Що?! — обурено просичала вона. — Я не збираюсь нападати на нього, тим паче потайки. Мені просто треба поговорити з цією сво... цим необережним у висловлюваннях чаклуном, — сердито додала вона.

— Ну, тоді я тут постою, якщо ти не проти. Бо що, як раптом знадобиться допомога? — Еріс кинула на неї оцінювальний погляд, ховаючи лукаву посмішку.

Якусь часину Каве пильно вдивлялася в обличчя старшої відьми.

— Як хочеш, — нарешті здалася вона. — Але прошу тебе нікому про це не говорити.

— Спробую. — Еріс безтурботно низала плечима. — Ну, а якщо він розсердиться? Що ти роби-тимеш? Дивись, бо наскаржиться пані Карі, це ж її улюбленець! І тоді покарають тебе.

— Та хай скаржиться хоч папі римському, — про-цідила Каве. — Мені його повчання-моралі ось уже де. — Вона провела ребром долоні по горлу. — Якщо не покласти цьому край, він і далі знущатиметься з мене. Повір моєму досвіду з недавнього минулого.

— Гаразд, — здався Еріс. — Тільки не переста-райся. Якщо розсердиться — ноги в руки і тікай. І, я тебе прошу, про мене йому — ані слова.

Каве кивнула, пильно глянувши на старшу, і рі-шуче попрямувала до хлопця, одночасно поправ-ляючи каптур довгої білої сукні. У темряві таке вбрання запросто можна було сприйняти за силует примари, але наш герой навряд чи злякався б про-стого відьомського одягу. Зачувши кроки, парубок миттю розвернувся, рипнувши стільцем, ніби чекав. Угледівши гостю, він усміхнувся: видно, грізний ви-раз обличчя дівчини потішив його.

— Що сталося, Каве? Прийшла повідомити, що нарешті їдеш геть?

— Ти нишпорив у мене в кімнаті, рився в моїх речах! — не приховуючи обурення, напустилась дівчина. — І не думай відбріхуватися! Я впевнена, що це був ти!

Каве сердито стулила губи, всім своїм виглядом виказуючи презирство до співрозмовника.

Патрик випростався на стільці, зверхньо зирк-нувши на дівчину. Якби він підвівся, то ви-явився б трохи нижчим за неї, тож вирішив краще сидіти. Його очі — блакитні й вічно

примружені, потемніли і тепер скидалися на маленькі злі свердлики.

— Ти був у моїй кімнаті? — з притиском повторила дівчина. — Чи страшно зізнаватися, га?

Хлопець скривився.

— Ну був, і що? — Він коротко хихикнув. — Поскаржишся Карі, чи як? Ти ж розумієш, що я зможу виправдатися.

Дівчина гнівно видихнула, вгамовуючи калатання серця, але ворожість до Патрика перемогла. Її погляд став колючим і відчуженим, вилиці на трохи зблідлому обличчі напружилися.

— Якщо ти, поганцю, і далі ритимешся в моїх речах... — погрозливо почала вона, але Патрик її урвав:

— Так, я був у твоїй комірчині. Перевірив, чи не поцупила ти чогось із нашого дому. І, — він переможно вишкірився, — таки дещо знайшов!

Задоволений собою, він дістав з-за купи книг невеличкий, завбільшки з долоню, кинджал у чохла й повільно вийняв його. Блиснуло вузьке лезо з тонким золотим гравіруванням на кістяному руків'ї. З огляду на все, це була майстерна робота: чохол, як і лезо, був оздоблений золотим гравіруванням на срібному фоні: звивисте тіло ящірки з очима-смарагдами.

Очі дівчини вирячились від подиву.

— Злодій! — видихнула вона.

Патрик гнівно примружився.

— Це я злодій?! — зі свистом просичав він. —

Це ти поцупила нашу фамільну цінність! Із родинного сховку! Кара, коли дізнається, вижене тебе втришя! Присягаюсь, завтра буде

найщасливіший і найясніший день. Я певен, що тебе покарають. — Чаклун мало не вищав від радощів. — Вона ніколи не пробачить злодійства!

— Дурень. — Дівчина не приховувала зневаги. — Ох і дурень же ти, Патрику.

Хлопець затнувся. Гордовито задер голову.

— Я знаю, що ти зібралася втікати. І пані Кара про це знатиме. Ти збирала свою скриню в дорогу!

— В дорогу, — машинально повторила дівчина. — Саме так. — У її очах затанцювали люті вогники. — Це мій кинджал. Пані Кара подарувала мені його за успішне навчання. І саме вона звеліла збирати скриню.

З-за книжкової шафи почулося здушене пирхання.

Хлопець зиркнув у той бік і раптом ступив крок до Каве.

— Ти брешеш, зло...

Договорити він не встиг: різкий удар коліном у живіт змусив його скоціурбитися.

Втім, Патрик одразу ж випростався і вимовив уже іншим, глухим, голосом:

«Ка-а-аве Ліза-а-ард...» — Дзвінке відлуння прокотилося залом.

Ого, Патрик добряче образився — вирішив наслати на неї заклинання.

Не гаючи жодної миті, дівчина різко змахнула руками і крутнулася, блискавично зникаючи.

Шурх-шурх-шурх! — ящірка прудко шаснула по кам'яних мозаїчних кахлях. Але вгорі почулося зловтішне каркання: чорний ворон закружляв над утікачкою, силкуючись вчепитися в маленьке буро-зелене тільце. Та йому не пощастило:

ящірка сховалася під стелажем. Ворон опустився поруч і вигнув шию, скошуючи жовтувате око, але хутко відскочив назад: на нього шугнув зелений струмінь вогню. Під стелажем радісно пискнули. Почувся тихий шурхіт і невдовзі стих удаліні.

Набувши людської подоби, Патрик не став переслідувати втікачку. Він мстиво скривився, бурмочучи не вельми пристойні лайки на дівчину та всю її рідню до сьомого роду, навіть погрозив кулаком на книжкову шафу. А потім, ніби засоромившись, знову сів за стіл і роздратовано присунув до себе книгу.

Проте й цього разу йому завадили: ще одна людина вигулькнула з проходу між стелажми і попрямувала до нього. Візитер був одягнений у просте вбрання чарівника — темну мантию з широкими рукавами й каптуром, низько насунутим на обличчя. Втім, з-під поли мантиї виглядали звичайні сині джинси і носки фірмових кросівок.

Патрик знову підскочив.

— Що ти тут робиш, Ріку Стригою? — неприємно запитав він, одразу впізнаючи відвідувача. — Чого прийшов?

Чоловік не відповів. Помалу скинув каптур, відкривши бліде обличчя з гострим підборіддям і різким обрисом вилиць. Знуджено роззирнувся, зупинив невиразний погляд сірих очей на книгах, розкладених на столі.

— А ти все шукаєш таємні знання, шановний Пате? Дивись, не натруди голову...

— А тобі що, Стригою? — враз нащетинився той. Судячи з виразу його обличчя, він побоювався співрозмовника.

— Хочу дещо порадити. — Чорні зіниці Стригоєвих очей зненацька розширилися і блиснули сріблом. — Добре, що ти тягнешся до науки, любий Патрику, але без практики всі ці томи величних заклинань минувшини, сьогодення і майбутнього — ніщо... Навряд чи ти опануєш тонкощі магічної науки, лише встромляючи свого довгого допитливого носа у книжки. Ти б ліпше розім'явся на природі, хоч би за двір вийшов. Чи тітонька не пускає хлопчика самого?

Погляд Патрика потемнів.

— Хто б говорив про практику! — глухо кинув він. — Усі знають, які магічні практики полюбують у вашій сім'ї. Клятві румуни! Скільки згублених душ на твоєму особистому рахунку? Перш ніж ти став добрим і слухняним хлопчиком... Кажуть, ти не раз убивав, живлячись чужою магією. Ви, стрижені, — він вклав у це дивне прізвисько якнайбільше презирства, — ніколи не зможете стати такими, як люди. Ви — покидьки, паразити! І ти — не людина! Ти лише прикидаєшся людиною, бридкий стрижений!

Патрик зовсім перемінився: його очі скажено розширилися, вилиці напружились, підборіддя помітно тремтіло. Він випльовував кожне слово з незбагненною насолодою, ніби довго накопичував ці фрази і нарешті вони вибухнули шаленою лавиною із самого споду його душі.

Попри образи, Рік Стригой анітрохи не розсердився. Навпаки, на його тонких, блідих у сутіні губах заграла глузлива посмішка.

— Моя сім'я чує подібні речі від таких бовдурів, як ти, вже купу років. Невже ти думав

допекти мені такою банальщиною, шановний Пате? Напруж мізки, придумай щось оригінальніше, хитромудріше. Ну давай, чого ж ти? Тільки не розлюти мене... Бо я ж не людина, а так — півдух, істота без моральних принципів. Можу напасти й відірвати твою порожню довбешку разом з усією її магією. От тільки чи багато дістанеться магічної сили від такого здобутку?

Патрик миттю знітився. Але його очі неспокійно обзирали співрозмовника.

— Затям, друже, — холодно вів далі Рік Стригой, — мені не подобається, що ти чіпляєшся до цієї дівчини, Каве. Припини поводитися, як останній дурень, інакше пошкодуєш.

— Невже ти нападеш на мене? Чи ти тільки шукаєш зачіпку, аби взятися за старі справи? — Незважаючи на задержуватий тон, Патрик мало не тремтів.

Рік Стригой хижо вишкірився.

— Не дражнись, чаклуне, — стиха мовив він. — Я давно не ласував чужою магічною силою, але можу згадати минуле... Таке приємне, млосне відчуття. Лише невеличкий надріз, малесенька ранка. — Рік ворухнув пальцями, ніби стриг повітря. — І чужа магія слухняно переходить у моє енергетичне поле... П'янке, неймовірне відчуття... що дарує дивовижну радість. Почуваєшся могутнім, владним... Коли забираєш усю силу без залишку, здається, ніби здатен підкорити цілий світ. Настільки ти переповнений силою.

Патрик гордовито задер голову й усміхнувся. Але при цьому його руки задрижали ще дужче.

— Ти не зважишся напасти на мене у домі пані Кари! Якби не її захист, тебе б давно спалили... Як і всіх півдухів, що прикидаються людьми. Що вдають із себе магів! Що живуть чужим коштом!

Той усміхнувся. Повагом ступив крок до столу. Патрик не витримав і відсунувся разом зі стільцем. Несподівано Рік Стригой точним і різким рухом підхопив кинджал у срібно-золотому чохлі, прикритий книгою.

У Патрика відпала щелепа — бідоласі на мить відібрало мову.

Він трохи нахилився вперед:

— Негайно віддай! — Його голос пролунав розгублено. — Це моє!

— Це не твоє, — заперечив спритний півдух. — Краще я сам віддам його законній власниці.

— Не пхай носа в чужі справи! — процідив Патрик. — Я мушу повернути кинджал пані Карі. Ця дівка його вкрала!

На Ріка ці слова не справили зовсім ніякого враження.

— Ти все сказав? — холодно запитав він. — А тепер я дам тобі кілька корисних порад. Отже, перше: до чарівної міс Каве більше не чіплятися. Вважай, що вона під моїм захистом. — На його обличчі з'явилася усмішка, більше схожа на хижий вищир, і миттю зникла. — Тепер щодо неповаги. Запам'ятай, шановний Пате: ще раз дозволиш собі образити мене або іншого півдуха в моїй присутності — ти небіжчик. Досі тебе рятувало те, що я тебе не попереджав. Але тепер ти в курсі.

Патрик шумно зітхнув, ніби йому бракувало повітря, але промовчав.

— До того ж, — вкрадливо додав Рік, — тепер нам доведеться часто бачитися.

Наостанок кинувши на зніченого Патрика довгий промовистий погляд, він крутнувся на місці й хутко розтанув у сірій імлі. Півдухи, на відміну від людей, могли зникати тільки таким чином — розсіюючись на мить і знову виникаючи вже в іншому місці з тим самим «димовим» ефектом.

Переконавшись, що Рік Стригой зник, Патрик схвильовано оглянув купу книжок, швидко вихопив одну з них, схожу на маленький блокнот у чорній шкіряній палітурці, і миттю заховав за пазуху. Знову підозріливо озирнувшись, хлопчина квапливо рушив до дверей.

Він мав над чим поміркувати до того, як дістатися до своєї кімнати і лягти спати.

На превелике невдоволення Каве, яка вже в коридорі повернула собі людську подобу, Еріс подалася за нею в кімнату. «Ну що ж, — подумала Каве, — сподіваюсь, що ненадовго».

— Здуріти можна, ти його вдарила! — На загостреному обличчі старшої відьми відбилосся щире захоплення. — Мабуть, це піде Патрику на користь.

— Якби ж то! — Каве, роздратована тим, що не змогла забрати подарунок пані Кари, геть не поділяла радощів Еріс.

Але та, здавалося, не помічала її кепського настрою.

— Прямо в пах! Неймовірно! — не вгавала вона. — Він ніколи цього не пробачить!

— Не в пах, а в живіт, — зараз же виправила Каве.

— Яка різниця! Навіть я не змогла б ударити Патрика! — В очах Еріс танцювали захопливі вогники. — Ні, цей не пробачить ніколи!

— Ну й чудово, — кинула білява відьма, насилу приховуючи роздратування. Схоже, Еріс нікуди не квапилась.

— Не бійся, я нікому не розкажу про те, що сталося в бібліотеці. — Еріс змовницьки підморгнула, по-своєму зрозумівши поганий настрій Каве. — А з Патриком я відверто поговорю, щоб більше не чіплявся до тебе.

— Я сама з ним розберусь, — пробурмотіла Каве, промовисто поглядаючи на годинник. Подумавши, вона ще й демонстративно позіхнула.

Звісно, її тишила симпатія Еріс, однієї зі старших відьом сім'ї, але їй хотілося якнайшвидше спроводити її з кімнати. Їй не треба «вірних подружок». «Досить уже, — подумала Каве, — я вже колись надружилась».

Еріс допитливо примружилася. Мабуть, вона помітила фокуси світловолосої, але вирішила не показувати виду.

— Ти дратуєш його, бо він заздрить тобі, — сказала вона, загадково посміхнувшись.

І Каве піймалася на гачок.

— Заздрить? Мені?! — здивувалася вона. — Якби ж то! Ти знаєш, що він бурмоче, ледве побачивши мене? Kave from reserve of fairy tales — Каве із заповідника казок. Він знає, що раніше я жила недалеко від Карпатських гір. Видно, Карпати для нього — заповідник не ляканих ним особисто чарівниць.

— Сестричко Каве, ти просто погано його

знаєш. — Еріс заспокійливо махнула рукою. — Він же ніколи не був у горах! Це його мрія — опинитися серед прадавніх і диких лісів, відчути силу істинної і багатолікої магічної природи. Торкнутися стихії, випробувати власний дар... Усі знають, що він прагне стати великим чарівником. А погодься, це складно, коли сидиш під замком у чотирьох стінах в улюбленої тітоньки. А ти в цих благословенних краях народилася і виросла, от він і злиться. Цей Патрик взагалі дивна людина. Зі своїми принципами. Розумієш, він із тих гордунів, які вважають, що мистецтва родового чарівництва мають навчатися тільки справжні англійці. Якщо чесно, пані Кара й сама в цих питаннях доволі прискіплива... І раптом з'являєшся ти — мало того, що не англійка, та навіть англійською до пуття не розмовляєш! У тебе такий кумедний акцент... вибач. — Еріс жартома прикрила рот рукою. Але довго мовчати вона не могла і невдовзі продовжила: — І тітка, наша люба, але сувора тітка, одразу вводить тебе в старше коло сім'ї, залишає жити в будинку. І на додачу ставиться до тебе з великою повагою, та ще й кинджал подарувала! Не простий кинджал, а з фамільних реліквій. Повір мені, хлопець тебе з'їсть.

— Та хай цей Патрик робить, що хоче, — відмахнулася Каве. — А от кинджал йому доведеться повернути. Якщо сам не віддасть, пані Кара змусить. Це особливий подарунок. Вона сказала, що я дізнаюся про його призначення пізніше, коли настане час.

Еріс мимоволі відвела погляд.

— Кинджал виглядав як ритуальний, — одразу стрепенулася вона. — Тобто призначений для особливого дійства. А карбування наше,

родове... Наскільки я знаю, тітка не розкидається такими цінними магічними подарунками. Цікаво, чому вона подарувала його тобі, не розповівши про призначення?

— Поняття не маю. — Каве знизала плечима. — Хоча, можливо, це натяк, як здихатися прискіпливого племінника.

Еріс пирхнула.

— Ти що?! Патрик — її улюбленець. Такий талановитий, здібний хлопчина... Я це сто разів від неї чула. До речі, — тут дівчина хитро примружилася, — його обраниці дуже пощастить. Вона увійде в родину пані Кари на законних підставах. Це висока честь. А оскільки пані Кара на диво прихильна до тебе...

Каве пустила очі під лоба.

— Ти що, на мене натякаєш? — огризнулась вона, обернувшись до годинника. Ого, майже друга ночі! Її гостя що, взагалі не хоче спати?!

— Патрик викликає в мене внутрішнє несприйняття, — продовжила Каве, знову зустрівшись очима з Еріс, яка явно чекала продовження розмови про зарозумілого молодого чаклуна. — Пихатий, чванькуватий вискочка. Гадаю, до мене він відчуває теж щось подібне.

Еріс не зводила з неї прискіпливого погляду.

— Так, ми цілувались, — не витримала Каве. — І це було прикрою помилкою. Мені хотілося забути... ну, тобто просто закортіло романтики. Згодна, не варто було цього робити. Він образився і тепер дістає мене. Ось так.

— Ти знаєш, — зауважила Еріс, — у Патрика була дівчина, французенка. Така гарненька

відьма з вищого магічного товариства. — Її заго-
стрене личко стало надзвичайно серйозним. — Вони
зустрічалися в столиці, під час навчання в Лондон-
ській Чародемії — вищому навчальному закладі для
особливо обдарованих магів. І раптом — Патрик
повертається додому, до тітки. Після цього пані Кара
сказала всім, що дівчина Патрика померла, тому він
вирішив покинути вище інтелектуальне чарівни-
цтво і знову вдатися до родинного чародійства. Ми
вважаємо, що його дівчина просто втекла від нього,
французенки такі примхливі! Втім, подробиць ні-
хто не знає: коли справа стосується чогось особис-
того — Патрик неговіркий. Але він так переживав...
Відтоді він ні з ким не зустрічається. Хоча на вигляд
хлопець нічогенький... Ти лиш поглянь: блакитні
очі, темне, трохи витке волосся, — красень. І ось
з'являєшся ти і... зачаровуєш його. — Еріс замовкла.

Каве не витримала:

— Я ж сказала — це було помилкою!

— Не гарячкуй, — заспокійливо сказала Еріс. —
Просто ми всі здивувалися. Навіть пані Кара, я ду-
маю, була спантеличена. Ви дивним чином пасуєте
одне одному, та й...

Каве, яка збиралась заперечити, раптом затну-
лася.

— Стривай, то, може, він тобі самій подобаєть-
ся? — здивовано запитала вона.

— Звичайно, ні. — Еріс насупилася, через що
її личко ще більше загострилося. — Але... — Вона
оцінювально поглянула на Каве, ніби бажаючи ви-
міряти ступінь власної відвертості. — Я бага-
то чим завдячую Карі... І хотіла б увійти до
сім'ї. Розумієш, у нас так заведено — вивчати

магічне мистецтво в родинному колі. Звісно, я мешкаю в оселі пані Кари. Але не належу до її найближчого родинного кола. Вона ніколи не навчить мене всіх секретів родинного чарівництва. А от якби вона захотіла, то Патрик, як єдиний її небіж, був би найкращим варіантом...

— Ти говориш страшні речі, Еріс! — Каве вражено похитала головою. — Не можна ж покохати просто так — кого звелять. Тобі ж доведеться жити з ним ціле життя! З таким мерзотником! Він же прокрався до мене в кімнату, поцупив мою річ...

— Хтозна, скільки кожному відміряно, — махнула рукою Еріс. — І що таке кохання порівняно з магією? Я хочу стати справжньою чарівницею, професіоналом. Вивчити глибинні основи чарівництва, всі бойові техніки і способи переміщень, речові закляття... Ось що для мене важливо. Ось що в житті головне — знання.

Каве примружилася: щось ця темноволоса відьмочка сьогодні напрочуд балакуча. Видно, Еріс теж про це подумала.

— У будь-якому разі нам чудово живеться в цьому домі, правда ж? — безтурботно мовила вона. — У кожного є своя кімната, нас добре годують і вдягають. Дають знання. Пані Кара відзначає і тебе, і мене. І нестерпного Патрика. У кожного з нас попереду світле майбутнє і великі перспективи. Хіба це погано?

І Еріс, нібито спростовуючи власні ж слова, невдоволено похитала головою.

Каве знову закотила очі.

— Якби не цей зануда, — сказала вона, — та ще ваш жахливий м'ятний соус, моє життя

у Кари було б чудовим! Я тобі чесно скажу: останню пару років, до моєї появи у вас, я жила дуже неспокоїно... І тепер радше ненавиджу гори, ніж люблю. У нас там справді заповідник. Р-рідкісних і бр-рідких тварин. — Дівчина мстиво скривилася. Світло-зелені очі палали гнівними смарагдовими вогнями.

На обличчі Еріс з'явився дивний, неухважний вираз.

— Пані Кара заборонила розпитувати тебе про минуле життя.

— А мені — заборонила розповідати.

Якийсь час дівчата пильно дивились в очі одна одній.

— Гаразд, — першою здалася Еріс. Вона солодко позіхнула й потягнулась. — Я піду до себе, спати хочу. До завтра! Точніше, до сніданку, який складається, як завжди, з яєчні, помідорів і сосисок під м'ятним соусом. — Вона хихикнула. — На добраніч, Kave from reserve of fairy tales!

Білявка усміхнулася і жартівливо посварилася на неї кулачком.

Щойно зачинилися двері, відьма з розгону впала на ліжко — вузьке, м'яке, з високою кованою спинкою.

Нарешті Еріс пішла! Від перших днів, як Тетяна оселилася в пані Кари, темноволоса відьмочка набивалася до неї в подружки. Втім, ця невисока на зріст англійка з насмішкуватими мигдалеподібними очима була б приємною компанією. Але

Каве твердо для себе вирішила: ні з ким не зближатися, нічого не розп'якувати й зайвого не розповідати.

Мимоволі зітхнувши, вона потягнулася до книги — добре, що шафа стояла недалеко.

Тетяні дісталася невеличка, але затишна кімнатка: комод, ліжко, дзеркало та книжкова шафа. Мабуть, тільки остання становила певну цінність: на чотирьох її полицях стояли рукописні книги, написані рунічним трирядником. Виявляється, заклинання, надруковані в друкарні, відскановані або скопійовані іншим механічним способом, не мали справжньої магічної сили. Тож усі закляття ретельно переписували спеціально навчені писарі-чарівники у великі товсті книги.

Навіть на теренах англійської землі рунописання геть не хотіло коритися Тетяні. Хоч вона й навчилася складати простенькі заклинання, одначе на родинних уроках пані Кари воліла користуватися готовими, з підручників і книг.

Зате магічні імпровізації — ілюзії — стали сильною стороною карпатської відьми. У цій справі Тетяні не було рівних: навіть цей чванько Патрик, нудотний вискочка і підлабузник, задро мружив очі, коли світловолоса відьма за допомогою браслета створювала чергову ману.

Мабуть, найкращою з останніх ілюзій Каве можна було назвати перетворення їхнього триповерхового будинку на величезного банькатога дракона. Причому візерунок на його крилах відповідав кованому орнаменту на воротах, а мідна корона на голові явно нагадувала фонтанну статую ангела в центрі саду. Ілюзія неймовірно захопила всіх членів сім'ї і навіть сама пані Кара млявенько посміхнулася. Саме цього дня Каве отримала в подарунок горезвісний кинджал.

